

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/100/2024
Identifikačné číslo spisu:	8119212416
Dátum vydania rozhodnutia:	28.08.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8119212416.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore v spore žalobkyne F. F., narodenej XX. Z. XXXX, Y. XXX, zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, Svidník, Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanej Slovenskej sporiteľni, a. s., Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00151653, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mária Grochová a partneri s. r. o., Košice, Bočná 10, IČO: 36863017, o vydanie bezdôvodného obohatenia 152,49 eura s príslušenstvom a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14Csp/160/2019, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. marca 2024 sp. zn. 1CoCsp/27/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) ostatným rozsudkom z 21. apríla 2023 č. k. 14Csp/160/2019-217 v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol žalobu a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 33,34%.

1.1. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že strany sporu uzavreli zmluvu o úvere spotrebiteľského charakteru, na základe ktorej žalobkyňa čerpala dňa 06. júna 2012 úver vo výške 5.800 eur a za účelom splatenia úveru vykonala úhrady v celkovej sume 6.018,20 eura. Rozpor medzi tvrdeniami strán spočíval v právnom posúdení, či sa má úver poskytnutý na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 05. júna 2012 (ďalej len „Zmluva“) považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a vzhľadom na uvedené tiež, či na strane žalovanej vzniklo bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne a v akej výške. Prvostupňový súd dospel k záveru, že Zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti zmluvy, pričom medzi stranami sporu bola sporná náležitosť ohľadom celkovej čiastky, ktorú mal spotrebiteľ na úver zaplatiť a hodnote RPMN.

1.2. Podľa Zmluvy celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť predstavovala sumu 11.915,16 eura, ktorá bola podľa názoru žalobkyne nesprávne určená, keďže podľa jej názoru v skutočnosti mala zaplatiť

12.358,80 eura (120 splátok po 102,99 eura mesačne). Prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania nemal preukázané, že by celková čiastka úveru mala byť v inej výške než 11.915,16 eura, čo korešponduje s výslednou hodnotou RPMN vo výške 17,73% a teda že by žalovaná požadovala od žalobkyne zaplatenie inej (predovšetkým teda vyššej) celkovej čiastky spojenej s úverom. V tomto ohľade uviedol, že do celkových nákladov neboli zahrnuté poplatky za poistenie (3,48 eura mesačne), ktoré nemusela žalobkyňa spolu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzavrieť. Prvostupňový súd podporne vychádzal aj z vyžiadaného stanoviska Národnej banky Slovenska [jeho doplnenia zo 14. februára 2023 (ďalej len „NBS“)] ktorá v okolnostiach posudzovanej veci potvrdila hodnotu RPMN 17,74%, zohľadňujúc skutočnosti uvedené prvostupňovým súdom v žiadosti o kontrolný prepočet, t.j. že úver bol čerpaný v deň podpisu zmluvy 05. júna 2012, za predpokladu, že spotrebiteľ uhradí 119 mesačných splátok po 99,51 eura a poslednú splátku vo výške 73,47 eura, pričom v splátkach je zahrnutý (aj) poplatok za správu úveru vo výške 2,99 € a tiež spracovateľský poplatok (119 eur) vo výške 0,99 eura mesačne.

1.3. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a 2 CSP.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 28. marca 2024 sp. zn. 1CoCsp/27/2023 zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania (výrok I.), zmenil prvostupňový rozsudok tak, že zaviazal žalovanú vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 152,49 eura spolu s bližšie určeným úrokom z omeškania a zamietol žalobu v prevyšujúcej časti bližšie určených úrokov z omeškania (výrok II.) a priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 48,22% (výrok III.).

2.1. Odvolací súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 28. marca 2024 (§ 385 CSP), na ktorom zopakoval a doplnil dokazovanie. V ďalšom vychádzal zo skutkového stavu, podľa ktorého (inter alia) v zmysle bodu II. časti I. Zmluvy dlžník bol povinný banke platiť poplatky, a to poplatok za správu úveru vo výške 2,99 eura mesačne, poplatok za poistenie k úveru 3,48 eura mesačne, spracovateľský poplatok vo výške 119 eur jednorazovo. Podľa nasledujúceho dojednania poplatky uvedené v tabuľke hradí dlžník v pravidelných splátkach v periodicite a termíne splátok úveru. Podľa časti II. Zmluvy žalobkyňa mala záujem zabezpečiť plnením z tohto poistenia pohľadávku banky, pričom požiadala o poistenie v rozsahu rozšíreného súboru poistenia. V štandardných európskych informáciách o Zmluve (č. 1. 9-10 spisu) boli uvedené totožné podmienky poskytnutia úveru, ako v písomnej Zmluve. Podľa výpisu z úveru za účtovné obdobie od 05. júna 2012 do 31. decembra 2012 (č. 1. 11 spisu) bola dňa 5. júna 2012 zaznamenaná transakcia, a to spracovateľský poplatok vo výške 119 eur a dňa 06. júna 2012 bola zaznamenaná transakcia čerpanie úveru vo výške 5.800 eur. Ďalej uviedol, že na základe prvostupňovým súdom vyžiadaného stanoviska NBS najskôr poskytla v súvislosti so zmluvou dve varianty výšky RPMN, a to 19,34% a 18,39% (pri oboch bol spracovateľský poplatok zaplatený jednorazovo v deň podpisu Zmluvy, pozn.). Následne sa vyjadrila žalovaná, že existuje aj tretia možnosť výpočtu RPMN, ktorá bude vychádzať z toho, že spracovateľský poplatok nebol zaplatený jednorazovo, ale bol zahrnutý v splátkach úveru. NBS pri zohľadnení tejto námietky (spracovateľský poplatok bol zahrnutý do mesačných splátok v čiastke 0,99 eura mesačne) v doplnenom stanovisku vypočítala hodnotu RPMN vo výške 17,74%. Strany sporu sa k uvedenému (spôsobu úhrady spracovateľského poplatku a výške RPMN) vyjadrili na odvolacom pojednávaní (body 12.10 a 12.11 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia).

2.2. Následne odvolací súd - v potrebnom rozsahu pre dovolací prieskum (pozri bod 3.) - uviedol na vec sa vzťahujúcu právnu úpravu (body 13. až 17. odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia) a v podstatnom pri posudzovaní obligatórnych náležitostí Zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ uviedol, že spornou v odvolacom konaní zostala otázka výšky RPMN, ktorú v danej veci ovplyvnil spôsob úhrady spracovateľského poplatku, pričom «súd prvej inštancie neprihliadol na skutočnosť vyplývajúcu z výpisu z účtu, podľa ktorého spracovateľský poplatok bol uhradený jednorazovo v deň podpísania zmluvy o splátkovom úvere ... dňa 05. 06. 2012 na bankovom účte žalobkyne bola zaznamenaná transakcia, a to mínus 119 eur, pri ktorej bolo označenie „spracovateľský poplatok“ ... Podľa názoru odvolacieho súdu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí byť na prvýkrát jasné a zrejmé, aké konkrétne údaje boli poňaté do výpočtu RPMN». Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že v Zmluve je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa a preto poskytnutý spotrebiteľský úver treba považovať podľa § 11 ods. 1 písm. a) a b) ZoSÚ za bezúčinný a bez poplatkov, nakoľko v Zmluve absentuje údaj požadovaný zákonom v ust. § 9 ods. 2 písm. j) citovaného zákona.

2.3. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že nárok na zaplatenie sumy 152,49 eura titulom vydania bezdôvodného obohatenia je dôvodný v súlade so zásadou ne ultra petitem podľa ust. § 216 CSP (6.018,20 eura - 5.800 eur = 218,20 eura) a preto zmenil rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP a žalobe v tejto časti vyhovel a zaviazal žalovanú na zaplatenie tejto sumy žalobkyňi.

2.4. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 2 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnuté odvolacie rozhodnutie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po opise priebehu konania a poukázaní na jej predsúdnu argumentáciu polemizovala s právnymi závermi odvolacieho súdu, spochybňovala správnosť jeho rozhodnutia a kritizovala prístup odvolacieho súdu k právnemu posúdeniu veci. Explicitne uviedla, že si je vedomá neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP (bod 14. dovolania). Namietala porušenie ustanovenia § 382 CSP, v dôsledku čoho je odvolacie rozhodnutie prekvapivé. V tejto súvislosti najskôr uviedla, že „[h]oci otázka správnosti zmluvného údaj o RPMN bola predmetom súdneho prieskumu, nikdy to nebolo so zameraním na špecifickú okolnosť spôsobu a najmä okamihu zaplatenia spracovateľského poplatku“. V tomto ohľade namietala tiež nesprávne hodnotenie dôkazov, arbitrárnosť a neudržateľnosť skutkových záverov odvolacieho súdu o jednorazovej úhrade spracovateľského poplatku pri podpise Zmluvy zotrvať na názore, že spracovateľský poplatok vo výške 119 eur bol rozložený do dohodnutých splátok. Následne v súvislosti s prekvapivosťou tiež namietala „meritórny argument napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, a to že zmluva uzavretá dňa 05. 06. 2012 so žalobkyňou údajne neobsahovala predpoklady použité na výpočet RPMN“. Uviedla, že v príslušnej otázke je odvolacie rozhodnutie nepreskúmateľné.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd predmetné dovolanie odmietol resp. zamietol a priznal jej dovolacie trovy. V podstatnom poukázala na správne právne závery odvolacieho súdu a na formálnosť námietky porušenia práva na spravodlivý proces.

5. Dovolateľka vo vyjadrení k stanovisku žalobkyne zotrvala na svojej dovolacej argumentácii.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012).

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata),

musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Inak povedané z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

14. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

15. Z obsahu podaného dovolania podľa § 420 písm. f) CSP v podstatnom vyplynulo, že žalovaná namietala prekvapivosť, arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, a to v súvislosti so závermi odvolacieho súdu o jednorazovej úhrade spracovateľského poplatku ako aj o nesprávnosti výšky RPMN uvedenej v Zmluve (bod 3.). Už na tomto mieste považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že žalovanou namietané oba závery je pre účely dovolacieho prieskumu prípadnej prekvapivosti (§ 382 CSP) potrebné vzájomne podmieniť a neposudzovať ich oddelene, keďže nesprávnosť výšky RPMN uvedenej v Zmluve odvolací súd vzhliadol na základe spôsobu úhrady spracovateľského poplatku.

16. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné (viď aj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018, sp. zn. 7Cdo/1/2018).

17. Podľa § 382 CSP ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

17.1. Citované ustanovenie je odrazom princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ktorý tvorí súčasť princípu právnej istoty a práva na spravodlivý proces. Jeho účelom je zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí odvolacími súdmi, t. j. „prekvapeniu“ účastníkov konania v prípade možného iného právneho posúdenia veci odvolacím súdom bez toho, aby im bolo umožnené vyjadriť sa k použitiu iného ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce (I. ÚS 736/2016). Predvídateľnosť súdnych rozhodnutí sa prejavuje v tom, že odvolací súd v prípade meritórneho rozhodnutia o odvolaní ešte pred vyhlásením rozhodnutia oboznámi sporové strany so svojím v konaní ešte nevysloveným právnym názorom, ktorý je odlišný od právneho názoru uvedeného v rozhodnutí súdu prvej inštancie, a vytvorí stranám priestor, aby mohli k tomuto právnemu názoru zaujať stanovisko.

18. Dovolací súd po preskúmaní prejednávanej veci dospel k záveru, že v danom prípade zo strany odvolacieho súdu nešlo - v rozsahu dovolacích výhrad - o prekvapivé rozhodnutie. Riešením otázky spôsobu úhrady spracovateľského poplatku a tým aj otázky správnosti výšky RPMN uvedenej v Zmluve sa totiž okrem odvolacieho súdu zaoberal aj prvostupňový súd. Táto otázka bola totiž prítomná a explicitne riešená aj v rámci prvostupňového konania, a to či už v rámci stanoviska NBS resp. jeho doplnenia, ktoré inicioval a otázky formuloval prvostupňový súd a z ktorého vyplynuli tri varianty výšky RPMN (19,34%, 18,39% a 17,74%), pričom prvé dve vychádzali z predpokladu, že spracovateľský poplatok bol uhradený jednorazovo a tretí vychádzal z predpokladu, že spracovateľský poplatok bol rozdelený do mesačných splátok. Práve z iniciatívy žalovanej, ktorá nesúhlasila s prvými dvomi variantami tvrdiac, že spracovateľský poplatok bol zahrnutý v splátkach úveru, NBS vypracovala variant tretí (prvostupňový súd sa priklonil k tretiemu variantu, pozn.). Táto otázka vyvstala aj zo žalobkyňou podaného odvolania, ktoré bolo žalovanej doručené a ku ktorému sa žalovaná nevyjadrila, ale tiež v rámci odvolacieho konania na odvolacím súdom nariadenom pojednávaní dňa 28. marca 2024, na ktorom odvolací súd doplnil a zopakoval dokazovanie (§ 383 CSP) a k spracovateľskému poplatku i výške RPMN sa na pojednávaní priamo vyjadrili sporové strany. Pokiaľ potom odvolací súd procesne komformným spôsobom dospel k inému záveru o spôsobe úhrady spracovateľského poplatku a tým aj o výške RPMN nemožno takýto jeho záver považovať za prekvapivý a prípadne rozporný s ustanovením § 382 CSP.

19. K námietke nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti najvyšší súd uvádza, že v posudzovanom prípade je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd vysvetlil dôvody, so zreteľom na ktoré považoval za dôvodné odvolacie námietky žalobkyne, ktorými sa podľa neho podarilo spochybniť podstatu dôvodu zamietnutia žaloby, vychádzajúc predovšetkým z obsahu Zmluvy (bod II. časti I.), štandardných európskych informácií a výpisu z úveru (č. l. 6-8, 9-10 a 11 spisu). Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny alebo právne nekonformný, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

20. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011).

21. Žalovaná prípustnosť dovolania podľa tohto dovolacieho dôvodu (§ 420 písm. f) CSP) čiastočne vyvodzuje aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie (pozri bod 3.). Na strane druhej sama uvádza, že v danej veci dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je ex lege prípustné (§ 422 CSP). Dovolací súd v neposlednom rade dodáva, že už dávnejšie dospel k záveru, podľa ktorého realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi v zásade neznemožňuje právnym posúdením (R 54/2012). Najvyšší súd zotrváva na tomto závere aj naďalej (pozri R24/2017 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

22. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

23. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c) CSP.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.